

Uitspraak van de Geschillencommissie Bureau Krediet Registratie, nr. 21.01 d.d. 11 februari 2021 te Amsterdam (mr. R. Imhof, mr. I.M. Bilderbeek en A.H.J. Alfrink).

1. Behandeling van het geschil

Partijen zijn overeengekomen dit geschil bij wege van bindend advies door de Commissie te laten beslechten, binnen de door het Reglement Geschillencommissie BKR (hierna: het Reglement) gestelde grenzen.

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- een klachtschrift d.d. 14 april 2020 van betrokkene;
- een aanvullend klachtschrift d.d. 27 mei 2020;
- een verweerschrift d.d. 18 juni 2020 van de deelnemer;
- de schriftelijke repliek d.d. 21 juli 2020;
- de schriftelijke dupliek d.d. 24 augustus 2020.

De Commissie heeft kennis genomen van de door partijen overgelegde stukken en heeft betrokkene en de deelnemer uitgenodigd voor een mondelinge behandeling van de klacht op 25 januari 2021 te Amsterdam.

Op de zitting is betrokkene tezamen met [zus] verschenen en namens de deelnemer mevrouw [X] en de heer [Y].

Ter zitting hebben partijen hun standpunt (nader) toegelicht.

2. Standpunt van partijen

2.1. Betrokkene maakt bezwaar tegen de registratie van een contract (nummer ***116) terzake een overig obligo. De registratie kent een code 3 op 4 april 2019 en geen werkelijke einddatum. Betrokkene acht de registratie disproportioneel.

2.2. De deelnemer heeft gemotiveerd verweer gevoerd. De registratie is technisch juist en de registratie is niet disproportioneel.

2.3. Op hetgeen partijen hebben gesteld in de klacht, het verweer en de repliek en de dupliek, wordt

- voor zover nodig - in de beoordeling ingegaan.

3. Beoordeling van het geschil

Uit de stukken en de afgelegde verklaringen voor zover wederzijds erkend althans niet of onvoldoende betwist, is het volgende komen vast te staan.

3.1. Betrokkene maakt bezwaar tegen de registratie van een contract (nummer ***116) terzake een overig obligo. De registratie kent een code 3 op 4 april 2019 en geen werkelijke einddatum.

3.2. In 2005 heeft betrokkene met haar eenmanszaak een krediet opgenomen bij de deelnemer van EUR 15.000. Dat is in 2006 verhoogd tot EUR 40.000, met de verplichting maandelijks EUR 400 af te lossen.

3.3. In 2006 zijn betalingsproblemen ontstaan die waren geworteld in afnemende omzet uit de bedrijfsactiviteiten en bijgevolg de onmogelijkheid voor betrokkene te voldoen aan de periodieke betalingsverplichtingen jegens de deelnemer. Daardoor is de kredietlimiet overschreden. Per 12 februari 2007 bedroeg de opeisbare vordering van de deelnemer op betrokkene EUR 41.859,20.

3.4. In 2009 heeft betrokkene met het incassobureau van de deelnemer een betalingsregeling getroffen. Betrokkene zou maandelijks 100 euro aflossen op de openstaande schuld. In de jaren erna heeft betrokkene enkele malen een regeling voorgesteld tegen finale kwijting maar de deelnemer heeft die voorstellen afgewezen. De deelnemer heeft berekend dat de aflossingscapaciteit van betrokkene EUR 700 is per maand. Betrokkene betwist dat. Partijen verschillen van mening of de betalingsregeling een permanent dan wel tijdelijk karakter had. Vaststaat dat betrokkene in april 2020 in totaal een bedrag van EUR 7.900 had afgelost op de openstaande schuld (hoofdsom, rente en kosten) van toen EUR 56.835,52.

Betrokkene onderbouwt haar klacht met een beroep op disproportionaliteit.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de inbreuk op de belangen van betrokkene niet onevenredig mag zijn in verhouding tot het met de registratie te dienen doel. Het belang van de registratie is enerzijds betrokkene te beschermen tegen het aangaan van financiële verplichtingen die hij niet kan dragen en anderzijds dat kredietverstrekkers middels het kredietregistratiesysteem in staat zijn de gegoedheid en het betaalgedrag van potentiële kredietnemers te toetsen en de afweging kunnen maken geen krediet te verlenen aan potentiële wanbetalers. Het hiertegenover

staande belang van betrokkene is dat hij in de gelegenheid is kredieten af te sluiten voor het doen van aankopen of financiering van een woonhuis en daarin niet wordt belemmerd door een (negatieve) registratie die in veel gevallen verhindert dat betrokkene een krediet kan afsluiten.

3.6. Voor een geslaagd beroep op disproportionaliteit is vereist dat betrokkene een belang stelt en zo nodig aantoont dat hij of zij heeft bij schrapping van de registratie, bijvoorbeeld in de vorm van een vanwege de aangevochten registratie afgewezen financieringsaanvraag. Ook moeten er voldoende (bijzondere) omstandigheden zijn gesteld zodat aannemelijk is dat ondanks de correcte registratie in dit specifieke geval betrokkene geen (structurele) wanbetaler is waartegen potentiële kredietverstrekkers of betrokkene zelf moeten worden beschermd.

3.7. Betrokkene heeft een belang gesteld bij verwijdering van de registratie. Zij heeft een lening willen afsluiten om met de deelnemer een betaling tegen finale kwijting te kunnen afspreken. De lening is geweigerd vanwege de aangevochten registratie. De Commissie is van oordeel dat betrokkene daarmee voldoende belang heeft gesteld voor schrapping van de registratie.

3.8. De schuld en bijgevolg de registratie is ontstaan door financiële malaise in het bedrijf van betrokkene en de onmogelijkheid te voldoen aan de betalingsverplichting van het krediet.

3.9. De betalingsproblemen van betrokkene strekten zich uit over meer schulden. Betrokkene heeft getracht met alle schuldeisers een regeling te treffen hetgeen op zichzelf valt te prijzen.

Het staat de deelnemer echter vrij om het voorstel van betrokkene om een regeling tegen finale kwijting te treffen, af te wijzen. Alleen in het kader van een door een officiële schuldhulpverlener gecontroleerde schuldenregeling moeten schuldeisers onder omstandigheden instemmen met betaling van slechts een deel van hun vordering. Daarvan is in dit geval geen sprake.

3.10. Vast staat dat de huidige betalingsregeling, waarbij betrokkene 100 euro per maand betaalt, op korte termijn niet zal leiden tot inlossing van de schuld. De aflossing is dermate laag dat die niet of nauwelijks voldoende is om de maandelijkse rente en kosten die gemoeid zijn met het krediet te voldoen. De deelnemer heeft onbetwist gesteld dat de huidige afloscapaciteit van betrokkene een aanzienlijke hogere maandelijkse aflossing mogelijk zou maken. Ook als een schuldeiser gedurende langere tijd een lagere aflossing heeft geaccepteerd is daarmee niet het recht verworven om tot het einde der dagen dat lagere bedrag te betalen. De deelnemer heeft onbetwist gesteld dat haar incassobureau namens haar met enige regelmaat de afloscapaciteit van betrokkene aan de orde

stelde in het kader van de afgesproken regelmatige herziening van de betalingsregeling. Ook is door de deelnemer betwist dat betrokkene - zo stipt als zij stelt - iedere maand EUR 100 heeft afgelost.

3.11. In de gegeven omstandigheden is het plaatsen en het handhaven van code 3 – volgens het reglement een code die ook gebruikt kan worden als er intern wordt afgeboekt - niet disproportioneel, gelet op het aanzienlijke bedrag dat nog open staat in verhouding tot het bedrag dat betrokkene bereid is maandelijks te betalen. Gelet op de hoogte van de door betrokkene gewenste maandelijkse aflossing van EUR 100 is er immers geen uitzicht op volledige betaling van de schuld binnen een redelijke termijn. De deelnemer kan de code 3 dan ook handhaven. Indien betrokkene met de deelnemer opnieuw overeenstemming bereikt over de hoogte van de maandelijkse aflossing en haar betalingen stipt doet ligt het in de reden dat de deelnemer na enkele maanden de code 3 wijzigt in een meer op deze situatie van toepassing zijnde codering. Actief incasseren op basis van een mogelijk in de toekomst opnieuw af te spreken aflossingsregeling staat immers haaks op hetgeen waarvoor code 3 staat, te weten (intern) afboeken.

3.12. De Commissie is van oordeel dat wanneer betrokkene de maandelijkse afbetaling – in overleg met de deelnemer – substantieel weet te verhogen, zodanig dat zicht ontstaat op de volledige afbetaling van de schuld, code 3 niet langer de werkelijkheid weergeeft, disproportioneel wordt en op enig moment moet worden geschrapt, ook als de schuld nog niet geheel is afbetaald. Indien de omstandigheden dat toestaan, dan kan aan de registratie op dat moment wellicht een code 1 worden toegevoegd, zodat er nog een bijzonderheid van de registratie zichtbaar blijft, maar geen code 3 die in de praktijk als een ernstige codering heeft te gelden die zich vrijwel altijd verzet tegen nieuwe kredietverlening. De Commissie neemt in deze overweging mee, dat de schuld erg hoog was in relatie tot de jonge leeftijd van betrokkene toen zij het krediet aanging en het feit dat zij startend ondernemer was. Het was voorzienbaar dat betrokkene – bij enige financiële tegenslag – niet meer in staat zou zijn aan de verplichtingen uit het krediet te kunnen voldoen en aflossing van de gehele schuld een heel lange tijd zou gaan duren.

4. De beslissing

De Commissie beslist dat de klacht van betrokkene ongegrond is.